

*Целувка
в Париж*

КАТРИН РАЙДЪР

Превод от английски език Вера Чубар

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Kiss Me in Paris*

Copyright © 2016 by Working Partners Ltd

With special thanks to James Noble.

All rights reserved.

Превод Вера Чубар
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Таня Симеонова
Дизайн на корицата Стоян Атанасов @ Kontur Creative
Снимки на корицата Unsplash

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2018 г.
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2139-0

Първа глава

Серина

Петък, 21 декември
09:15 часа

Вероятно точно така се усещаш, когато си мъртъв!

Успях малко да поспя по време на среднощния полет от Ню Йорк, но все още съм до такава степен под влиянието на часовата разлика, че улицата (или на френски рю) в 7-ми арондисман (или район) на Париж, където живее голямата ми сестра Лара, ми изглежда като избледняло копие на самата себе си. Твърде вероятно е обаче това да е просто резултат от падналата декемврийска мъгла. А тя е толкова плътна, че не виждам нито една от забележителностите, покрай които, според картите на Google, преминавам с таксито – дори и Айфеловата кула, макар че усилено се вирах да я видя!

Изсипвам се от таксито и се старая да не се плъосна с лице върху тротоара. Това би било идеалното патетично начало на пътешествието, което би трябвало да представлява Проект „Романтика“ – двудневно семейно приключение. За съжаление, на мама ѝ се наложи да се откаже в последната минута, а Лара се проявява в типичния си изплъзващ се стил и не отговаря на всичките ми

имейли от сорта можеш-ли-да-ме-вземеш-от-летището, така че в момента започвам да усещам проекта като пълна противоположност на понятието „семеино пътуване“.

Обръщам се наляво и надясно (скованият ми врат крещи да не правя такива резки движения!) и оглеждам улицата докъдето мъглата ми позволява да видя. Калдъръменият път пълзи надалеч. Черната тента на близкото кафене прозира през мъглата като петно от кал.

После поглеждам към жилищната сграда. Тъмните жици на коледните лампички са пропъзтели навсякъде. Убедена съм, че са прекрасни, когато са включени, но в момента ми изглеждат като гнил бръшлян. Всичко тук е някак различно. Тухлената зидария е остаряла по съвсем различен начин от тази при редиците къщи в Бруклин, а начинът, по който балконските врати от ковано желязо се изкачват в мъглата, е толкова... чуждестранен. Точно в този момент аз осъзнавам, че наистина съм много далеч от дома. Предната врата е черна и обрамчена със сребърен венец. Това леко ме обезпокоява – Лара ми беше казала, че е червена с венец от имел. Моля ви, не ми казвайте, че някак съм успяла да насоча таксито към погрешен адрес!

Автоматично посягам да извадя телефона си, за да проверя пак в картите на Google (разбира се, че платих за допълнителната услуга роуминг на данни), но той е в левия страничен джоб на парката ми и в момента е блокиран от повесената над лявото ми рамо дамска чанта. Ще трябва да я сваля и да освободя ръката си, а честно казано, твърде изтощена съм, за да ми реша, че това си заслужава.

*Страхотна идея да пристигнеш със среднощен полет, Серина!
Едно наистина, наистина много разумно решение.*

При пътуването дотук с такси от летище „Шарл дьо Гол“ въобще не се притеснявах, че може да бъда откарана в грешен арондисман – това е гъзарският начин, по който парижаните наричат кварталите си. Седми може и да е един от най-хубавите, защото моите пътеводители ме информираха, че освен Айфело-

вата кула, тук са и Музеят Д'Орсе, няколко други музеи, както и лобното място на Наполеон. Тъй като районът е в самия център – на левия бряг на река Сена, – това място нормално би било извън рамките на моя бюджет за Проект „Романтика“, но Лара е au pair* в едно семейство тук. И с това за първи път в съвместната ни история тя успява в действителност да ме улесни с нещо.

От тротоара нагоре тръгва стълбище с шест каменни стъпала, а аз влача не само дамската си чанта, но и един куфар, който тежи точно двадесет и пет килограма (знам го, защото това беше максимално допустимият от авиокомпанията багаж за чекиране и преди да тръгна за Джей Еф Кей претеглих куфара у дома на кантара в банята ми и върху този на майка ми). След осемчасов среднощен полет тези двадесет и пет килограма се усещат по-скоро като сто, а шестте стъпала ми се струват равностойни на връх Еверест.

Не се отпусчай, Фуентес! – казвам си наум в опит да се окуража. *Та ти си тичала на полумаратони! Ще успееш да качиш тези двадесет и пет килограма още няколко стъпала.*

Освен това... *спомни си защо си тук!*

Разтърсвам ръце и се опитвам да ги съживя. След това задържам дамската си чанта по-близо до ребрата си, хващам дръжката на моя точно двадесет и пет килограмов куфар, стискам зъби и издавам грухтене, от което няма как да изпитам срам – твърде уморена съм, а и на тази рю няма кой да ме чуе.

На върха на Еверест натискам звънеца за апартамент петнадесет. Гласът, който прозвучава по интеркома, е накъсан и говори бързо на френски. Не разбирам нищо от казаното, но гласа бих разпознала навсякъде.

– Лара, аз съм – информирам сестра си.

– Серина?

* Au pair (фр.) – Домашен помощник, който работи за семейството и живее в семейния дом. Поема част от грижите за децата и домашната работа срещу скромно възнаграждение. – Б.пр.

Започвам да се чудя дали тя не се е събудила току-що, изглежда доста се изненада. Дали не е забравила, че Проект „Романтика“ все пак ще се състои?

Лара ми казва да се кача по стълбите. Страхотно. Издърпвам точно двадесет и пет килограмовия си куфар до четвъртия етаж, до който по думите на Лара трябва да стигна – защото, естествено, няма асансьор и естествено, на Лара въобще не ѝ хрумна да дойде и да ми помогне – и оглеждам номерата на апартаментите. 10, 11, 12... Има по три апартамента на етаж, така че апартамент 15 определено не е тук. Ще ми се наложи да преодолея още един етаж, осъзнавам аз, защото внезапно си спомням, че тук наричат първия етаж „партер“.

Защо? Защоооооооооо, европейци?

– Ама ти как... Какво правиш тук?

Лара стои на вратата на апартамент 15 и ме чака. Бих се зарадвала да я видя, ако не изглеждаше толкова обърквана. Облечена е в анцуг, а косата ѝ (нейната пада на бляскави вълни, докато аз съм получила диви необуздани къдрици – благодаря ти, генетико!) стърчи във всички посоки, което подкрепя подозрението ми, че току-що се е събудила. Но въпреки това е с типичното за нея яркочервено червило. Не съм сигурна, че съм я виждала без него, откато влезе в гимназията.

Не ѝ отговарям известно време, вкарвам куфара си в апартамента и се озовавам направо в светла и просторна всекидневна, където успявам да го подпра на един диван.

– Дай ми само секунда – моля аз. После посочвам една от вратите. – Баня?

– Да – отвърща тя.

Изглежда така, сякаш си мисли, че това е някакъв странен сън, от който всеки момент ще се събуди.

Когато се връщам от банята, минавам покрай нея и се отпускам върху дивана. Той е толкова мек и еластичен, че почти отскачам. В ъгъла забелязвам малка коледна елха, украсена с черни и златни панделки. Толкова е шик, толкова е френска. Събирам

сили и поглеждам Лара с възможно най-милия си поглед, който сякаш казва стига-си-ме зяпала.

– Тааа... Какво се случи тази сутрин? Да не пропусна да провериш телефона си за мейл от сестра си? Да не забрави за нашия план да разгледаме всички забележителности, които родителите ни са видели по време на медения си месец? Да не забрави за Проект „Романтика“?

– Не съм забравила... – Тя сяда на облегалката на дивана и ме гледа сякаш аз съм несериозницата. – Но искам да кажа... след като мама бе извикана на онази конференция, аз предположих, че ще се откажем от цялото това преживяване в Париж и че ти и аз просто ще летим отделно до Лондон, за да се срещнем там с мама на Бъдни вечер.

Часовата разлика не само е въздействала по странен начин на очите ми, но май се опитва да обърка и мозъка ми. Защото това би било единствената причина, поради която мога да си представя, че сестра ми е забравила за нашия прецизно обмислен план да обиколим Париж и да разгледаме всички места, посетени от родителите ни, когато са изкарали тук медения си месец преди двадесет и пет години. Прекарах доста време, равностойно на часовете в цял един уикенд, – а можех да го изкарам в учене за изпитите, които, повярвайте ми, въобще не са шега в Колумбийския университет – за да подготвя маршрута ни. Изпратих го по имейл на Лара и я попитах какво мисли. Не че тя ми отговори!

О, Боже! Всичко това придобива ужасен смисъл.

Все пак аз я гледам с надеждата да я спечеля обратно с прости факти.

– Контрапункт. Аз ти казах, че все пак идвам в Париж.

– Така ли? Кога?

Изправям се. Не е лесно. Диванът се опитва да ме погълне, а и аз съм достатъчно уморена да се поддам.

– Във всеки мейл, който ти изпратих през изминалата седмица. Повторих три пъти: „Сестричке, с нетърпение очаквам да те видя в Париж!“. Дадох ти номера на полета си, часа на пристигане... Казах ти колко пари да заделиш за храна и за билети за ме-

трото. И буквално единственото нещо, за което трябваше да се погрижиш, беше да ме посрещнеш на летището!

– Аз мислех, че пътуването ти е отменено – промърморва тихо тя. – Аз... Аз бях много заета. Не съм си проверявала често имейла.

Кое то ще рече, че не е чела моите съобщения.

– Това, че мама не успя да дойде, не означава, че ние не можем да реализираме пътуването и да направим фотоалбум, който да ѝ подарим на Нова година – обяснявам аз, макар това да е абсолютно същото нещо, което вече съм ѝ писала във всички очевидно непрочетени от нея мейли, – когато трите ще сме заедно в Лондон за тяхната двадесет и пет годишнина. Знаеш, че Нова година винаги е труден за мама период, откакто...

Не довършвам изречението. Не мога. Не мога да го завърша от две години насам.

След което сестра ми ми хвърля онзи поглед, който в семейството наричаме „погледът на Лара“ – широко отворени очи, замръзнало изражение, все едно мозъкът ѝ е компютър с едновременно отворени осемдесет и четири таба, всеки от които се опитва да изтегли нещо, а няколко от тях са задръстени от реклами. Това е поглед, който тя прилага винаги когато знае, че е сгафила. Лара измърморва нещо от рода на наистина съжалявам.

– Аз просто предположих, че ти ми пращаш мейли, за да ми напомниш да взема коледен подарък на мама.

– Това поне направи ли?

Думите излизат, преди да мога да ги спра. Познавам Лара достатъчно добре, за да знам, че когато гледа по подобен начин, тя се самонаказва вътрешно за това, че не е била сериозна. Не би трябвало да влошавам нещата за нея, но тази сутрин просто не мога да се възпра – пропътувах 5800 километра с куфар, който тежи колкото една трета от мен!

– Щях да ѝ взема нещо, когато пристигнем в Мадрид.

Аз съм прекалено замаяна от часовата разлика, за да имам сили да я зяпна както трябва с отворена уста.

– Мадрид! Ама за какво говориш?! Та ние няма да ходим в Мадрид! На лицето ѝ се изписва виновен поглед.

– Е, аз... не говорех за теб и мен.

И едва сега аз забелязвам, че червеното ѝ червило е леко размазано като допълнение към разчорлената ѝ коса. Едва сега – когато носят ми потръпва от аромата на парфюм, който се прокрадва из апартамента през цялото време, откакто съм пристигнала тук. Лара си има... компания.

Оглеждам се наоколо, сякаш той би могъл да стои напълно неподвижен в ъгъла или нещо подобно, но най-вероятно се крие в друга стая. Ако само знаех как е на френски: „Излез, излез, където и да си!“.

След което съзирам... други куфари. Никой не е толкова голям, колкото моя, но са три и заобикалят красивата масичка за кафе в средата на стаята.

– Какво става?

Лара прибира косата зад ушите си, а после скръства ръце пред гърдите. Поглежда към пода и казва:

– По дяволите! Това е пълно бедствие.

– Ти сериозно ли отиваш в Мадрид? И за какво ще ходиш в Мадрид?

Тогава Причината-Поради-Която-Лара-Е-Била-Твърде-Заета-За-Да-Прочете-Някой-От-Моите-Имейли, излиза небрежно от една от спалните. Той е високо момче и е (разбира се!) красив като модел, дори и когато носи фланелка на нещо, което вероятно е френски футболен отбор. Високи скули, целуната от слънцето кожа, тъмна вълнообразна коса, която е малко дълга, но някак остава перфектно издърпана назад от лицето му. Типичното гадже на сестра ми! Усмивва се и ми кимва за добър ден, а след това избърборва нещо на френски на Лара. Тя измърморва в отговор няколко пъти „Tout va bien“*.

Тогава младежът ме поглежда, запристъпва напред с протегнатата ръка и кима.

* *Tout va bien* (фр.) – Всичко е наред. – Б.пр.

– Bonjour!*

Приемам ръкостискането му, надявайки се, че няма да се опита да ме издърпа за двойна целувка, защото не съм особена добра в такава размяна на любезности. Дори и когато съм добре отпочинала. (Първо дясната буза ли се подаваше? О, страхотно, напълно се разминахме и сега носът ми е в устата ти!) Толкова съм ядосана на Лара, че не му отвърщам с „Bonjour“, а казвам „Хей, какво става?“ с най-широкия, най-плосък, най-американски акцент, който успявам да докарам. Всъщност даже успявам да вмъкна и малко южняшки носов говор, въпреки че никога не съм била на юг от Филадельфия.

Единият ъгъл на устата му се издига в полуусмивка и аз не мога да разбера дали тя изразява самодоволство, или пък не.

– Имаме объркване, оуі?

Лара все още гледа към килима.

– Серина, това е Анри. Анри, това е моята малка сестра Серина. Тя току-що е пристигнала от Ню Йорк.

Анри се усмихва и с втората половина от усмивката си – добре де, не е самодоволен, – а след това кимва, докато поглежда обратно към Лара и казва нещо на френски. Лара отговаря на френски. Анри казва още нещо на френски и аз започвам да се чудя дали да не отида в кухнята да си направя чаша кафе. Анри масажира ръката на сестра ми по някакъв привидно успокояващ начин. И тогава успявам да видя от мекия нежен поглед в очите му, че той е тотално хлътнал по Лара, и аз се питам – не за пръв път – как въобще тя успява да се справя със своето следване, ако всяка седмица се влюбва в ново гадже.

След което си напомням да не бъда озлобена към влюбените хора просто защото аз самата никога не съм била толкова сериозна в чувствата си.

– Хей! – прекъсвам цялата тирада на френски. – В истинския живот, без субтитри. Какво става?

Лара ме поглежда, мята ръце нагоре, а после ги прокарва през косата си.

* *Bonjour* (фр.) – *Добър ден!* – Б.пр.

– Тъй като аз и Анри няма да се виждаме почти месец, когато лекциите започнат отново, той купи билети, за да идем в Мадрид за уикенда. Щях да долетя в Лондон направо оттам.

Брей! Лара ще ходи на пътешествие с мъж? Тя никога не прави подобни неща. Това е твърде ангажиращо за нея.

Анри ни изнася цяло представление със свиване на рамене, което е по-галантно, отколкото галско.

– Това е сестра ти. В Мадрид можем идем и през януари. Все още ще е там, поп? Всичко окей. Tout va bien.

На лицето на Лара се изписва мъка и аз разбирам, че тя не е причинена единствено от неудобството от нейната несериозност, която е в основата на този епичен конфликт с маршрута. Наистина иска да отиде в Мадрид. И като се замислям, се сещам, че тя въобще не беше особено ентузиасирана относно цялото това пътешествие. Може би защото то щеше да ни накара да говорим за татко, а Лара никога не го споменава.

Сестра ми може и понякога да е несериозна, но сега започвам да се чудя – аз пък напълно спяла ли съм била?

– Не, знаете ли какво? – изговарям на глас, взела решение. – Вие трябва да отидете.

– Сигурна ли си?

В погледа на Лара все още има болка и аз донякъде се разнежвам от факта, че се чувства зле, задето трябва да ме остави, макар да е доста очевидно, че предпочита да е в Мадрид.

– Убедена съм. Само се постарай да вземеш страхотен подарък за мама.

Лара ме прегръща – благодарна и облекчена. Лесно е да се забележи.

– Благодаря ти, Серина. Ти си най-добрата сестра!

Не беше нужно да ми го казва...

– Млъквай! Не, не съм. А и в края на краищата така поне ще мога да се настаня в стаята ти и няма да се налага да спя на дивана.

Аз се смея, но не и тя. Вместо това Погледът на Лара се завръща.

– Оф! Работата е там, че семейството, за което работя, отидоха в Цюрих за Коледа и докато тях ги няма, апартаментът им ще бъде почистен основно. Обещах им, че мястото ще е празно, когато пристигнат от почистващата фирма, а това ще стане днес. – Когато аз въздъхвам и обръщам очи към тавана, тя се пресяга да ме докосне. – Но това е само за една вечер. Може би ще успееш да си вземеш стая в хотел?

В ума ми преминават числа и аз се опитвам да вкарам хотелска стая в Париж в ревизирания си бюджет, след като на мама ѝ се наложи да отмени заминаването си. Един час, който най-вероятно ще ми трябва, за да си намеря хотел. След това тридесет до четиридесет и пет минути, за да стигна до посочения хотел и да си оставя багажа (тежащ двадесет и пет килограма), след като съм платила най-малко деветдесет евро (а много вероятно и повече, ако искам чисти чаршафи и никакви буболечки)...

– Не съм сигурна, че мога да си го позволя.

Лара се обръща към Анри, извинявайки се с поглед.

– Разбира се. Може би аз трябва да остана...

Но Анри се усмихва и изважда мобилен телефон от задния си джоб.

– Няма никакъв проблем. Имам идея. – Свързва се с някого и провежда с него супербърз много френски разговор. За по-малко от две минути: – *Voilà!** Всичко окей. Ти ще спиш с нашия приятел Жан-Люк.

Аз го зяпвам.

– Извинявам се. Какво?

Но Лара вече е вдигнала ръце пред лицето си и раменете ѝ се тресат от смях.

– Той няма това предвид! Искане да каже, че можеш да преспиш в стаята в общежитието на Жан-Люк. Неговият съквартирант е заминал за празниците, така че ще имаш собствена спалня само за себе си. Ще бъде страхотно.

– Да, но ще съм с някакъв непознат французин? Не се обиждай, Анри.

* *Voilà* (фр.) – *Ето, готово.* – Б.нр.

Анри ни се усмихва и на двете, макар да изглежда точно толкова изгубен в нашия бърз английски, колкото се чувствах и аз по време на разговорите им на френски.

– Жан-Люк е малко странен – допълва Лара, докато става от дивана и се навежда, за да претърси купчина с непоискана поща и списания, намиращи се върху масичката за кафе. – Но след като го опознаеш, осъзнаваш, че е много мил.

Последната част тя изрича някак под носа си. Не знам точно колко време очаква да прекарам с него. Та в края на краищата аз си имам график за спазване, от който вече изоставам! Вероятно няма да кажа повече от няколко думи на този Жан-Люк.

– Освен това – продължава Лара – той е наполовина американец, така че говори много добре английски. Ще се разбирате прекрасно. Ето... – Тя пише нещо върху една карта на парижкото метро, която след това ми подава. – Това би трябвало да ти помогне да се придвижваш.

Взимам я и се надявам лицето ми да не показва изумлението ми, че моята собствена сестра очевидно не ме познава достатъчно добре, щом не се досеща, че съм дошла тук с три карти на метрото (защото да взема само един резервен екземпляр ми се бе сторило безотговорно).

– Написах номера на Жан-Люк най-отгоре.

Веднага въвеждам номера му в телефона си, така че да съм го запазвала на електронен носител, и осъзнавам, че очевидно съм се „съгласила“ да се настаня при някакво момче, което е наполовина американец, наистина е симпатичен, но също така е и странен. Определено не е идеалното положение, но в момента не виждам друг избор.

– Добре – отвръщам аз и свивам рамене. – Така или иначе вероятно въобще няма да го видя. А и не планирам да прекарам много време в общежитието.

Лара отново ме гледа объркана, както преди, но също така и леко предпазливо и загрижено.

– Ти наистина ли смяташ да се разхождаш съвсем сама из цял Париж?

За секунда си налагам да погледна встрани от нея, защото очите ѝ издават притеснение за мен по абсолютно същия начин, по който го правеха очите на баща ми. Поглеждам отново към нея, надявайки се, че гласът ми няма да ме издаде, като пресипне.

– Да. Налага се.

Лара пристъпва напред и ме придърпва в голяма прегръдка – едва втората, която получавам от нея, откакто съм пристигнала тук преди близо пет минути, което е доста под средното ѝ постижение. Тя се отдалечава от мен, държи ме за ръцете и ме гледа с влажни очи.

– Майонеза? – пита тихо.

Когато бяхме малки, и двете мразехме майонеза и се кълняхме да изядем цял буркан от нея, ако някога нарушим обещание. Въпреки че сега и двете сме по-големи и донякъде харесваме майонеза, това все още е нашият сестрински код за *Довери ми се*.

Кимвам, защото знам, че ако се опитам да проговоря, този път гласът ми ще ме издаде.

Анри прочиства гърлото си и казва нещо на френски. Лара отговаря на английски:

– Знам, знам. – После ме уведомява. – Скоро трябва да тръгваме, за да успеем да хванем влака.

Аз кимвам отново и се осмелявам да проговоря:

– Разбирам.

Прегръщам я отново за кратко преди да взема точно двадесет и пет килограмовия си куфар и да го извлека от апартамента.

Когато се озовавам на стълбището, гласът на Лара долита след мен.

– Хей, сестричке, може би трябва да оставиш Анри да ти свали куфара.

Тъкмо по средата на настояването ми, че всичко е под контрол, мускулите ми отказват, ръцете ми се схващат и не мога да направя нищо друго, освен да гледам как двадесет и пет килограма багаж се търкалят надолу по стълбите.

*Sacré bleu!**

* *Sacré bleu* (фр.) – По дяволите! – Б.нр.